

Το Πρόσωπο του Θηρίου

ένα αφήγημα σταυρωτής γραφής
του Κώστα Βουλαζέρη

Το σκοτάδι ήταν πυκνό μες στη ζούγκλα, παρότι ημέρα· ο πάνθηρας μετά βίας διακρινόταν, κυρίως από τα γυαλιστερά του μάτια. Τα βήματά του ήταν αθόρυβα· έμοιαζε με ζωντανεμένη σκιά η κίνησή του. Τα ρουθούνια του οσφραίνονταν το θήραμά του, και η οσμή ήταν που προς το παρόν τον καθοδηγούσε...

Περίπου την ίδια ώρα, στην άλλη άκρη της Σιρθίκιας Ηπείρου, μακριά από τις ζούγκλες, στις ακτές, στη μεγάλη πρωτεύουσα Κιρίνθια, μέσα στο Βασιλικό Παλάτι, ο Στρατηγός Κελβέρνης περίμενε τους υποστράτηγούς του στο γραφείου του, βηματίζοντας πέρα-δώθε, με τα χέρια πιασμένα πίσω από την πλάτη. Το κεφάλι του ήταν κατεβασμένο, καθώς βαριές σκέψεις απασχολούσαν τον νου του. Μετά από λίγο, αφουγκράστηκε κάποιους να πλησιάζουν την πόρτα· σίγουρα δύο. Σπάνια δεν ήταν σε εγρήγορση, και η ακοή του ήταν οξύτατη.

Ο πάνθηρας έφτασε εκεί όπου τα μάτια του μπορούσαν να διακρίνουν το θήραμά του ανάμεσα από τις πυκνές φυλλωσιές της ζούγκλας: ένα *μέρθεκ*, όπως το ονόμαζαν οι φυλές ετούτων των περιοχών. Αλλά ο πάνθηρας δεν είχε όνομα γι'αυτό. Το όνομα του θηράματος ήταν, για τον πάνθηρα, παχύ-ζουμερό-δυσκίνητο-εύοσμο-τριχωτό-επικίνδυνακέρατα-μεγάλααφτιά. Ο πάνθηρας λύγισε το σώμα του, συσπειρώθηκε... αθόρυβα πάντα.

Ο Στρατηγός Κελβέρνης έπαψε να βηματίζει μες στο γραφείο του. Περίμενε. Η πόρτα χτύπησε. Αναμενόμενα. Ο Κελβέρνης είπε: «Περάστε, κύριοι.» Ο Υποστράτηγος Φανζ'ρ (που η καταγωγή του ήταν από τις περιοχές κοντά στις νότιες ζούγκλες) άνοιξε και πέρασε το κατώφλι – παραπατώντας – και σωριάστηκε μπρούμυτα, αιμόφυρτος, μ'ένα μεγάλο ξιφίδιο καρφωμένο στη ράχη. Πίσω του ήταν ένας μασκοφόρος με

ξύλινη μάσκα και κουκούλα, και πιστόλι στο χέρι, υψωμένο – σημαδεύοντας τον Στρατηγό.

Το *μέρθεκ* μασουλούσε έναν θάμνο, έχοντας απομακρυνθεί από την αγέλη του. Τώρα σήκωσε για λίγο το κεφάλι, με τα μεγάλα του αφτιά τεντωμένα. Ο πάνθηρας τινάχτηκε μέσα από τη βλάστηση. Το *μέρθεκ* δεν είχε χρόνο να τρέξει, δεν είχε χρόνο καν να βάλει τα κέρατά του σε αμυντική θέση: το αιλουροειδές βρέθηκε στη ράχη του, με τα δόντια και τα νύχια του μπηγμένα μέσα στο τρίχωμά του, μέσα στη σάρκα του – αίμα πετάχτηκε, το *μέρθεκ* μούγκριζε, έκανε πέρα-δώθε, δεν μπορούσε να αποτινάξει τον πάνθηρα.

Ο Κελβέρνης, πάραυτα, έπεσε στο έδαφος, κύλησε, και η σφαίρα του μασκοφόρου φονιά τον αστόχησε, χτυπώντας την πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο του. Αλλά ο δολοφόνος δεν ήταν πρόθυμος να τα παρατήσει τόσο γρήγορα: έστρεψε το πιστόλι του ξανά και έριξε. Ο Στρατηγός ίσα που πρόλαβε, κυλώντας, να βρεθεί δίπλα από τον καναπέ, και η σφαίρα αυτή τη φορά τον αστόχησε για μερικά εκατοστά και, κυρίως, χάρη στον καναπέ – ένα κομμάτι ξύλο έσπασε από τον βραχίονα του επίπλου. Ο Κελβέρνης τράβηξε το πιστόλι του και πυροβόλησε τον μασκοφόρο από την άκρη–

Ο πάνθηρας δεν ήταν ο μόνος κυνηγός εκεί κοντά. Ένας κρότος αντήχησε. Πουλιά πέταξαν κατά δεκάδες από τα κλαδιά των δέντρων. Ο πάνθηρας χτυπήθηκε από τη σφαίρα κι έπεσε από το σωματώδες *μέρθεκ*, τραυματισμένος. Το *μέρθεκ* τρέκλισε, ετοιμοθάνατο. Ο πάνθηρας σηκώθηκε, αιμορραγώντας, με φανερή πρόθεση ν'απομακρυνθεί, έχοντας αντιληφτεί τον μεγάλο κίνδυνο. Ακόμα ένας κρότος αντήχησε στη ζούγκλα, καθώς ένα μακρύ τουφέκι γυάλιζε μέσα από τα φυλλώματα ενός δέντρου. Ο πάνθηρας χτυπήθηκε ξανά, αλλά συνέχισε να κινείται: τινάχτηκε προς τη βλάστηση. Ένας τρίτος κρότος αντήχησε–

Ο μασκοφόρος δέχτηκε τη σφαίρα στον αριστερό μηρό, μερικά εκατοστά πάνω από το γόνατο. Ένα σχεδόν ζώωδες γρύλισμα βγήκε από τη μάσκα του: γύρισε κι άρχισε να τρέχει, κουτσαίνοντας. Ο Στρατηγός τον καταδίωξε μες στον διάδρομο, βλέποντας πεσμένους στο πάτωμα δύο φρουρούς – με τους

λαιμούς σκισμένους από λεπίδα καταφανώς. Ο Κελβέρνης πυροβόλησε τον δολοφόνο, αλλά την ίδια στιγμή εκείνος τινάζοταν προς ένα παράθυρο και, σπάζοντας τα τζάμια, έπεφτε. Το γραφείο του Στρατηγού βρισκόταν στον τέταρτο όροφο του παλατιού· ο Κελβέρνης δεν έδινε και πολλές πιθανότητες επιβίωσης στον φονιά, αλλά έτρεξε να δει πού είχε καταλήξει.

Ο πάνθηρας σωριάστηκε, ακίνητος, ποτίζοντας το χορτάρι και το χώμα με το αίμα του. Το *μέρθεκ* είχε επίσης πέσει· δεν ήταν ακόμα νεκρό μα δεν μπορούσε και να σηκωθεί. Ο κυνηγός – ένας μαυρόδερμος, ψηλόλιγνος άντρας (σαν πάνθηρας, όντως!) – πήδησε από το δέντρο όπου ήταν κρυμμένος με το τουφέκι του στο χέρι. Περίμενε ότι κάποιο μεγάλο αιλουροειδές πιθανώς να ζύγωνε το *μέρθεκ* που είχε απομακρυνθεί από την αγέλη, και είχε αποδειχτεί σωστός. Τώρα, πλησίασε τον νεκρό πάνθηρα, αλλά με προσοχή, γιατί φοβόταν ότι ίσως απλά να το *έπαιζε* νεκρός.

Ο Κελβέρνης κοίταξε κάτω από το παράθυρο και, στον κήπο του παλατιού, είδε μονάχα μια ξύλινη μάσκα πεσμένη και μια μαύρη γάτα ν'απομακρύνεται τρέχοντας, κουτσαίνοντας από το πίσω αριστερό πόδι. Ο Στρατηγός αισθάνθηκε ένα ακούσιο ρίγος να τον διατρέχει, μη θέλοντας να πιστέψει εκείνο που νόμιζε πως είχε συμβεί...

Ο κυνηγός σημάδευε τον πάνθηρα με το τουφέκι του καθώς τον ζύγωνε, αλλά ο πάνθηρας δεν πετάχτηκε πάνω για να τον λιανίσει· ήταν αληθινά νεκρός, δεν το έπαιζε. Ο κυνηγός, ήρεμα, κατέβασε το τουφέκι του και το έριξε στο χώμα. Έβγαλε όλα του τα ρούχα, το ένα μετά το άλλο. Μονάχα ένα κοκάλινο φυλαχτό άφησε πάνω του, το οποίο είχε στο κέντρο έναν γυαλιστερό λίθο. Ο κυνηγός κράτησε το φυλαχτό με το ένα χέρι, μουρμούρισε μερικά λόγια, λύγισε τα γόνατα, και βούτηξε μες στο νεκρό σώμα του πάνθηρα.

Ο πάνθηρας σηκώθηκε από τη γη, πήρε το πεσμένο τουφέκι στα δόντια, κι έφυγε τρέχοντας μες στη βλάστηση της ζούγκλας.

*Για περισσότερα διηγήματα,
μυθιστορήματα, άρθρα, και άλλα
επισκεφθείτε τον ιστότοπο του συγγραφέα:
<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>*